

i skutkem, který měl v zápětí následky na těle F. Rozsudek sice nezjišťuje, že se urážkou, o niž jde, skutečně překazilo vykonání služby hajného, ale spojce »a« v druhém odstavci § 313 tr. z. je rozuměti tak, že se tu překažení vykonání příkazu vrchnostenského nebo konání úřadu nebo služby uvádí jen demonstrativně jako nejdůležitější z následků urážky. Tomu nasvědčuje zejména vznik zmíněného ustanovení z § 5 dekretu dvorní kanceláře ze dne 10. dubna 1802, čís. 13.010, kde se o urážkách, spáchaných slovy a skutkem po rozumu §§ 312, 313 tr. z. praví: »Dafern eine der vorausgehenden Uebertretungen Folgen nach sich gezogen, die Wache in Vollziehung ihres Dienstes wirklich gehindert oder einen Auf-
lauf veranlaßt hätte, ist der Schuldige zu Arrest in Eisen von 3 bis 6 Monaten zu verurtheilen.« Z toho vysvítá, že překažení služebního výkonu a způsobení shluknutí jsou jako následky urážky ať slovy, ať skutkem spáchané uvedeny jen demonstrativně (viz rozh. čís. 1583 víd. sb.). Z toho plyne dále nejen to, co vysloveno dosavadní judikaturou, že totiž pro použití § 313, odst. 2 tr. z. stačí zmíněné překažení, byť i tu nejsou kromě toho ještě jiné následky (rozh. čís. 1495 Sb. n. s. a rozh. čís. 1583, 3224 víd. sb.), nýbrž i postačitelnost jiného vážnějšího následku, byť i nenastalo překažení vykonání příkazu vrchnostenského nebo konání úřadu či služby. Takový následek zajisté naplňuje to, co rozsudek prvé stolice zjišťuje jako účinek jednání obžalovaného na těle napadeného hajného.

Nalézací soud tudíž pochybil, když shledal ve zjištěném zlém nakládání obžalovaného s F. skutkovou podstatu přestupku podle § 411 tr. z., který se k němu nevztahuje a je mírněji trestný, nežli ustanovení § 312 tr. z. o urážce skutkem (sazba § 313 tr. z., odst. 1 i 2, § 281, čís. 10 tr. ř.), a když nepodřadil zjištěné slovní urážky obžalovaným vůči F. pronesené pod ustanovení § 312 tr. z. o urážce slovem (§ 281, čís. 9 a tr. ř.).

Čís. 6113.

Nie je vylučujúcim dôvodom (§ 66 tr. p.), keď ten istý sudca, ktorý sa zúčastnil rozhodovania o vine, zúčastní sa aj dodatočného rozhodovania o podmienenom odklade výkonu trestu v tejže stolici.

(Rozh. zo dňa 25. januára 1938, Zm III 658/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin podľa § 215 tr. z. atď. zmätočnú sťažnosť obžalovaného B. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Obžalovaný B. uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 1 tr. p. preto, že sa rozhodovania o podmiennečnom odklade výkonu trestu zúčastnil ako sudca vrchný súdny radca dr. N., ktorý sa zúčastnil aj rozhodovania o vine, a poukazuje tu na ustanovenie § 66 tr. p. a teda mieni správne uplatňovať dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 2 tr. p.

Zmätočná sťažnosť je však v tejto časti bezpredmetná a preto zákonom vylúčená, lebo z obsahu zápisníc je zrejmé, že zmienený sudca vrchného súdu zúčastnil sa v celej veci len dodatočného rozhodovania o podmiennečnom odklade výkonu trestu ako člen odvolacieho súdu.

Ostatne by námietka sťažovateľa nespádala pod uplatňovaný, ani pod iný dôvod zmätočnosti, lebo nie je vylučujúcim dôvodom, keď ten istý sudca sa zúčastní rozhodovania v pôvodnej veci a aj dodatočného rozhodovania o podmiennečnom odklade výkonu trestu v tej istej stolici.

Čís. 6114.

Zločin křivého svědectví (§ 199, písm. a) tr. zák.) je dokonán, jakmile byl ukončen svědkův výslech. Do této doby jde o pokus, který se může státi beztrestným včasným dobrovolným ustoupením (opravou, odvoláním nepravdivé výpovědi.).

Otázku, kdy je svědecký výslech ukončen, je řešiti podle předpisů, upravujících soudní řízení, v němž k němu došlo .

Výslech svědka v civilním řízení soudním není ukončen již tím, že jeho výpověď byla protokolována, nepropustil-li ho soudce ještě, dávaje tím najevo, že si — byť i in eventum — vyhrazuje další jeho dotazování, po případě ve formě postavení tváří v tvář s jinými svědky.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1938, Zm I 1118/37.)

Srov. rozh. čís. 431, 1552, 3504 Sb. n. s. tr., čís. 1048, 2490, 2492, 2734, 3101, 3442, 3776, 4389 víd. sb. a čís. 31 nové víd. sb. sv. XII, čís. 43, 79 nové víd. sb. sv. XVI.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované A. do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., zrušil napadený rozsudek a podle § 259, čís. 2 tr. ř. zprostil obžalovanou obžaloby vznesené na ni pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaná byla napadeným rozsudkem uznána vinnou zločinem podvodu podle § 199, písm. a) tr. z., jehož se prý dopustila tím, že dne 12. srpna 1937 u okresního soudu v P., byvši v právní věci své dcery nezl. A. proti J. pro uznání otcovství a placení výživného pod přísahou slyšena jako svědkyně, vydala křivé svědectví, pokud udala, že po souložích se žalovaným J. měla zakrvácené kalhoty, že před tím neměla nikdy s nikým žádné intimní styky, že tedy se žalovaným J. souložila po prvé a proto že jí to bolelo a měla kalhoty zamazané od krvácení. Při tom zjišťuje soud, že obžalovaná ještě téhož dne po svědeckém výslechu F., který udal, že měl po dobu dvou roků až do konce 1936 s obžalovanou známost, která se stala důvěrnou, při konfrontaci s tímto svědkem doznala, že s F.